

Ana Alonso

El misteri de la piràmide

Il·lustracions
de Jordi Vila Delclòs

ANAYA

PESSIGUET DE SAL

Títol original: *El misterio de la pirámide*

1a edició: gener 2018

Direcció de la col·lecció: Olga Escobar

© Del text: Ana Alonso, 2016
© De la traducció: Paula Soriano, 2017
© De les il·lustracions: Jordi Vila Delclòs, 2016
© De les fotografies de coberta:
Thinkstock/Getty Images i 123 RF
© De les fotografies de les fitxes: Arxiu Anaya (Candel, C.)
© Grupo Anaya, S. A., 2018
Juan Ignacio Luca de Tena, 15. 28027 Madrid
www.anayainfantilyjuvenil.com
www.pizcadesal.es
e-mail: anayainfantilyjuvenil@anaya.es

Disseny de la coberta:
Miguel Ángel Pacheco, Javier Serrano
i Patricia Gómez Serrano

ISBN: 978-84-698-3556-2
Dipòsit legal: M. 32185/2017
Imprés a Espanya - Printed in Spain

Reservats tots els drets. El contingut d'aquesta obra està protegit per la llei, que estableix penes de presó, multes o ambdues ensems, ultra les indemnitzacions corresponents per danys i perjudicis, per a aquells qui reproduïren, plagiar, distribuïren o comunicaren públicament, en tot o en part, una obra literària, artística o científica, o la seua transformació, interpretació o execució artística fixada en qualsevol tipus de suport o comunicada per qualsevol mitjà sense autorització prèvia.

Ana Alonso

El misteri de la piràmide

Il·lustracions
de Jordi Vila Delclòs

ANAYA

CAPÍTOL I

Mentre la vella furgoneta amb què viatjaven intentava obrir-se pas entre cotxes, carros, mules i gent, Víctor no deixava de mirar per la finestreta. Eren a Egipte! Encara no s'ho podia creure, i això que el dia anterior havia anat amb els seus pares a visitar el Museu Egipci del Caire i les piràmides de Gizeh.

Del museu, el que més l'havia impressionat era el famós sarcòfag del faraó Tutankamon, amb la màscara funerària d'or i turqueses. I pel que fa a les piràmides... No hi havia paraules per a descriure aquella impressió! Eren grans com muntanyes. Muntanyes fetes per l'home. Però per a què? Per què?

Els seus pares, que eren egipcòlegs, li havien explicat moltes vegades que aquelles enormes construccions eren monuments funeraris. No obstant això, per a Víctor, aquella explicació no era suficient. Com podia una societat dedicar milers de persones i d'hores de treball a fer una piràmide per a enterrar el seu governant? Quina utilitat tenia això? Devia tractar-se

d'un fet important en les seues vides si hi havien invertit tant de temps i de recursos... Per què era tan important?

Mentre es distreia amb aquelles preguntes un braç moreno carregat de collarets es va fer pas per la finestreta abaixada del seu seient. A l'altra banda del braç, la seua mirada va trobar el rostre despert d'una xiqueta més o menys de la seua edat.

—*Españoles? Collar para tu amiga? Para tu hermana?* —va preguntar la xiqueta.

—*No, gracias* —va dir Víctor—. *No tengo hermanas.*

El conductor de la furgoneta, un home arrugat amb els cabells i el bigot grisos, es va girar cap a la xiqueta i li va preguntar alguna cosa en àrab. Ella li va donar una breu explicació i es va quedar mirant-lo amb un somriure ben ample.

—Ella ens portarà —va explicar el conductor girant-se cap a arrere per mirar els pares de Víctor, que seien al seu costat—. Viu a l'hotel Els Flamencs. És filla de l'amo.

Carme i Miquel, els pares de Víctor, es van mirar sorpresos.

—La filla del propietari d'un hotel ven collarets pel carrer? —va preguntar Carme—. Deu ser un hotel molt menut.

La xiqueta, que mentrestant s'havia assegut al seient de davant, es va girar per a respondre.

—Els Flamencs, el millor hotel d'Egipte —va dir molt seriosa—. Habitacions netes. Piscina neta. Vistes al Nil.

Ni Carme ni Miquel es van sorprendre, però no n'estaven massa convençuts.

—Ens hauríem d'haver quedat a l'hotel del Caire —va murmurar Miquel—. Almenys les primeres setmanes, mentre estiga el xiquet.

—I malgastar la subvenció en una habitació de luxe? —va replicar Carme arquejant les celles rosses—. No, rei, no hem vingut a això. A més, la xiqueta té raó: de segur que l'hotel Els Flamencs està molt bé i és molt net. I, a més, es troba molt a prop de l'excavació.

—Són els que han trobat la nova piràmide? Arqueòlegs? —va preguntar la xiqueta girant-se novament a mirar-los.

—Doncs sí, formem part de l'equip que l'ha trobada —va contestar Miquel amb orgull.

—Parles molt bé la nostra llengua —va observar Carme, divertida per l'interés de la menuda—. Com et diuen?

—Yasmine. Hotel molts hostes de tot Espanya. Per això jo parle. Idiomes bons per negoci.

El conductor va interrompre la conversa per preguntar alguna cosa en àrab. La xiqueta va respondre amb una llarga sèrie d'explicacions en la mateixa llengua. Devia indicar a l'home per on anar per a arribar a l'hotel.

La furgoneta va girar a la dreta en l'encreuament següent i es va internar en un carrer abarrotat de viants.

Hi havia roba estesa a les cases blanques, a banda i banda de la calçada. L'aire que entrava per les finestretes obertes resultava asfixiant. Feia olor d'herbes aromàtiques i d'excrements d'animals; una mescla capaç de fer perdre la gana a qualsevol.

El conductor tocava el clàxon contínuament perquè la gent s'apartara al seu pas. Que diferent i exòtic que era tot! Víctor no acabava d'assimilar que realment es trobava allà, al llogaret de Sakkara, a pocs quilòmetres del lloc on els pares treballarien els mesos següents. El lloc on, a la darrereria de l'hivern, ells i uns altres arqueòlegs havien trobat les restes d'una piràmide enterrada a l'arena. La troballa havia aparegut en tots els periòdics del planeta... Era el més emocionant que havia passat en el món de l'egiptologia en dècades.

Seguint les indicacions de Yasmine, van eixir del centre de l'aldea i van prendre una carretera polsosa entre palmeres. Ara ja no es veien tants edificis: només algunes cases aïllades envoltades de xicotets horts. En alguns d'aquests, Víctor va distingir unes rodes de metall rovellat mig incrustades en terra.

—Què és això? —va preguntar.

—Sénies, per a traure l'aigua de terra —va contestar sa mare—. Cada un d'aquests calaixets metàl·lics que té la roda es diu caduf. Antigament també s'usaven

a Espanya, però ara s'han substituït per uns altres sistemes de reg més moderns.

Uns minuts després, Yasmine va assenyalar un edifici blanc entre els arbres d'un jardí, a la dreta de la carretera.

—Ací! Els Flamencs!

Mentre baixaven l'equipatge de la furgoneta, una parella va eixir a la porta per a donar-los la benvinguda. La dona duia els cabells coberts amb un mocador blau i la seua cara riallera s'assemblava bastant a la de Yasmine.

—La meua filla ja els ha donat la benvinguda? Encantada de conèixer-los —va saludar amb un accent perfecte—. Espere que es troben còmodes entre nosaltres. Estaran ací durant molt temps, crec...

—En principi, tot l'estiu —va respondre Carme—. Som els arqueòlegs que...

—Sí, sí. Estem encantats de tindre'ls ací. És un honor per a nosaltres! Una nova piràmide... És bo per a tothom.

L'home, mentrestant, va encaixar mans amb Miquel i li va indicar per senyals que deixara a terra les dues maletes que arrossegava.

—Ho lamente, el meu germà no parla el seu idioma —es va disculpar la dona—. El grum s'encarregarà més tard de l'equipatge. Ara, si volen entrar i refrescar-se... Tenim llimonada fresca. Ah, i el sobre... Un missatge per a vostés.

—Un missatge?

Carme va seguir la dona fins a l'interior de l'hotel i Víctor, al seu torn, va seguir sa mare.

La mare de Yasmine va passar per darrere del mostrador de fusta de la recepció i es va posar a buscar al caseller de les claus de les habitacions.

—Ací està! —va dir—. Missatge urgent. L'han dut amb moto des del Caire aquest matí.

Carme va esgarrar el sobre amb dits nerviosos i va traure de dins un paper molt fi cobert de lletra mecano-grafiada. El va llegir en silenci, ràpidament, mentre Miquel entrava a l'edifici.

Quan Carme va acabar de llegir, va mirar el seu marit amb els ulls vidriosos per les llàgrimes.

—Què ha passat? —va preguntar ell, alarmat—. Carme, no m'espantes...

—Els permisos. Els permisos de l'excavació. Ens els han denegat... Diuen que falten documents, que necessiten un altre informe de l'Oficina de Turisme local... Quin desastre, Miquel. Tenim dos mesos per a traure-ho tot avant i ara resulta que ni tan sols sabem quan hi podrem començar.

El misteri de la piràmide

Víctor acompanya els seus pares, arqueòlegs, a l'excavació d'una nova piràmide que acaben de descobrir a Egipte. Yasmine, la filla del propietari del xicotet hotel on s'allotjen, li mostra les ombres d'unes criatures estranyes amb cap d'animal que apareixen a les nits. Les ombres els guiaran fins a l'altra banda del temps, on coneixeran Ahmés, el fill de l'arquitecte que va dissenyar la piràmide que està a punt de ser excavada.

Amb aquest llibre aprendràs...

Sobre el càlcul de l'àrea d'una piràmide, així com l'art i la religió a l'Egipte antic.

A partir de 10 anys

